

Громадська спілка «Всеукраїнська мисливська спілка»

Код ЄДРПОУ 42131148

Адреса для листування: 08720, м. Українка, а/с 51

096-784-44-36

gsvms18@gmail.com

Вих. №2-04/21 від 05.04.2021

Голові Держлісагентства України

Болоховцю Ю.В.

Вул. Ш. Руставелі, 9А, м. Київ, 01601

sprava@forest.gov.ua

Шановний Юрію Віталійовичу!

Громадська спілка «Всеукраїнська мисливська спілка» (ГС «ВМС») представляє інтереси мисливської спільноти України і має на меті захист їх прав та інтересів. За час нашої діяльності багаторазово ми отримували скарги від представників мисливської спільноти з приводу ігнорування їх інтересів, зокрема щодо наступного:

Відповідно до ст. 14 ЗУ «Про мисливське господарство та полювання» в переліку документів на право полювання міститься щорічна контрольна картка обліку добутої дичини і порушень правил полювання з відміткою про сплату державного мита.

З моменту введення в дію даного документу, необхідність його існування неодноразово піддавалась критиці спеціалістів у галузі мисливського господарства, про що свідчать чисельні публікації в профільних ЗМІ (додаються). В першу чергу через той факт, що статистичні дані щодо обсягів добутої мисливцями дичини у попередньому мисливському сезоні збираються і аналізуються у лютому-березні, в той час як обмін контрольної картки розпочинають з 1 травня, а найбільш масово – перед початком сезону полювання на пернату дичину. Окрім того, процедура обміну контрольних карток для багатьох мисливців супроводжується значними втратами часу та грошових коштів. Додаткові складнощі виникли також і у зв'язку з карантинними обмеженнями через пандемію COVID-19.

В той самий час, Україна активно впроваджує застосування електронних сервісів у різних сферах нашого життя. Так, за повідомленням Міндовкілля, у Плані цифрової трансформації України міститься 12 проєктів у сфері захисту довкілля, в т.ч. е-Ліс та е-Рибалка. Однак, відсутня будь-яка інформація щодо намірів органів виконавчої влади запровадити електронні послуги у галузі мисливства.

Відповідно до ст. 6 ЗУ «Про мисливське господарство та полювання» встановлення порядку видачі контрольних карток належить до повноважень Держлісагентства. Враховуючи викладене вище, просимо Вас повідомити:

1. Позицію Держлісагентства щодо можливості скасування контрольної картки;

2. Позицію Держлісагентства з приводу запровадження електронних сервісів у сфері мисливства, включаючи запровадження можливості отримувати контрольну картку в електронному вигляді.

Додатки на 7 аркушах.

**З повагою,
Голова ГС «ВМС»**

С.А. Андросюк

«Навести порядок в обліку добутої дичини», В. Нижник

Опубліковано в №8, 2011 Всеукраїнської газети «Полювання та риболовля»

Не обов'язково бути мисливствознавцем і навіть мисливцем, щоб розуміти, що без об'єктивного обліку обсягів природних ресурсів та обсягів їх щорічного добування, ефективна планомірна експлуатація тих самих ресурсів немислима. Як можна планувати доходи від реалізації відстрілених карток, якщо ви не володієте інформацією, скільки і чого у вашому господарстві добувалося останні п'ять років?! А значить, ви не уявляєте який обсяг продукту (читай - дичини) і послуг ви можете запропонувати споживачеві без шкоди господарству.

І в таких умовах, коли ми толком не знаємо, чим володіємо і скільки щорічно добуваємо, коли будь-яка інша галузь вже розвалилася, а мисливська - нічого, потихеньку кульгає в сторону «розвиненого капіталізму». Але продовжувати так працювати далі - означає піддавати мисливське господарство країни ризику підірвати поголів'я того чи іншого виду дичини, або навпаки - щорічно недоотримувати доходи від експлуатації мисливського фонду. Власне, обидва цих перекосу: перенавантаження одних видів дичини і недоексплуатація інших, ми і спостерігаємо сьогодні в нашому мисливському господарстві. Додайте до того, що невраховане і браконьєрське добування, перевищує офіційне майже за всіма видами дичини, і отримаєте повне незнання ситуації в цілому по галузі. Але, колись слід починати наводити порядок в цьому хаосі.

Про те, скільки і якої у нас дичини є в наявності, якими темпами вона щорічно відтворюється, а головне - про методи її обліку, можна написати окрему наукову працю. А в даній статті хотілося б торкнутися проблеми обліку дичини, яка щорічно добувається, і кілька зауважень зробити про облікові документи.

А що власне нас не влаштовує в сьогоднішній статистиці і в тих методах, якими ці цифри з'являються на світ? Перше, як зазначалося вище, нас не може влаштовувати достовірність статистики, навіть по офіційному добуванню, а по незаконному і браконьєрському - і говорити не доводиться. Останні, на державному рівні, ніхто особливо не бажає озвучувати, та власне і не володіє ними. Хоча всі чиновники відомств, так чи інакше пов'язаних з мисливським господарством, кажуть про масштабне і всеосяжне браконьєрство в країні, але конкретні цифри вголос не називають.

Друге - недосконалість методів обліку і облікових документів. Що поставити на перше місце - на ваш розсуд. Мабуть, що якраз не досконалість методів обліку і облікових документів, та на додачу страх чиновників перед спробою оцінити і озвучити обсяги незаконного добування і привели до того, що ми сьогодні оперуємо в наших планах, розрахунках і суперечках з ведення мисливської галузі цифрами (маються на увазі показники добування), вельми приблизними до дійсності, а за окремими видами дичини - взятими «зі стелі».

І так, у нас первинний облік добутої дичини ведеться за трьома документами: по контрольним карткам обліку добутої дичини і порушень правил полювання, за дозволами на добування (ліцензіями, відстрільними, дозволами на відстріл шкідливих хижаків, селекційний, діагностичний та інші відстріли), по журналам обліку добутої дичини (для ліцензійних видів - по журналам реєстрації видачі ліцензій). Власне кажучи, ці три види документів визначають напрямки обліку: по контрольним карткам минаючи користувачів угіддями збираються дані в обласні управління Агентства лісових ресурсів, за відстрільними і ліцензіями - безпосередньо користувачеві угіддями, який заносить їх (по ідеї) до відповідних журналів, а ось за дозволами на відстріл - напрямком збору інформації досить ускладнений.

Спробуємо розібратися, який з двох напрямків обліку, і який із трьох згаданих документів, сьогодні працює, а які дають неприпустимі похибки, а може і зовсім - мертвонароджені, і вимагають скасування? З самого початку слід підкреслити, що незаконну і браконьєрську здобич, ми ні за якими згаданим документам врахувати не зможемо. Тому як, людина, що йде на правопорушення, спочатку готує себе до того, що ніде про це відміток робити не буде. І всякі інструкції, положення і, тим більше, наші заклики до самодисципліни і культури мисливців або користувачів про те, щоб ті робили записи в будь-яких документах про незаконно добуту ними дичину, виглядають просто абсурдно.

А тому в даній статті мова піде про наведення порядку в обліку дичини, що добувається на законних полюваннях за всіма правилами етикету. Як це не сумно звучить, але ми на сьогодні не маємо достовірної інформації навіть за результатами «законних полювань». Чому? Причин кілька, в тому числі недосконалість облікових документів.

Контрольна картка обліку добутої дичини і порушень правил полювання - документ, на моє глибоке переконання, задуманий правильно, але своїх функцій не виконує. Сьогодні контрольна картка - це, перш за все, якість підтвердження про сплату мисливцем єдиної суми обласним управлінням Агентства лісових ресурсів за право полювати в поточному сезоні. І вже потім якийсь польовий контрольний документ. Але, тільки польовий, після виїзду мисливця з угідь, функції обліково-статистичного документа добутої мисливцем дичини протягом сезону, контрольна картка, на жаль, не виконує, так само як і функцію довідки на провезення добутої дичини. Чому?

По-перше, значна частина контрольних карток змінюється мисливцями безпосередньо перед відкриттям полювання по перу - в липні-серпні наступного сезону, і потім по ходу аж до кінця року, в той час як, статистичні дані по облікованій і добутої дичини за минулий сезон збираються і обробляються навесні, і значить дані контрольних карток значно запізнюються для складання загальної картини по галузі. Щоб змінити ситуацію, нам слід зробити практично неймовірне - умовити або змусити всіх мисливців (у всякому разі - не менше 95%) проводити обмін контрольних карток до 15 лютого наступного за звітним сезону. Поки цього ми не доб'ємося, говорити про контрольні картки, як джерело для загальнодержавної статистики, немає сенсу.

До речі, а що в тій картці сьогодні можна прочитати, мається на увазі - написано від руки? Дата проведення полювання, номер ліцензії або відстрільної картки часто написані так кострубато... Практично жоден користувач угіддями в 6 графі «відмітка користувача угіддями» не вказує прізвище відповідальної особи, а підпис - непізнаваний. Четверта графа «добув (трофей)» навіть на ліцензійних полюваннях по копитних звірах в більшості випадків користувачами угідь всім учасникам полювання не заповнюється, деякі егері дозволяють робити записи самим мисливцям, а ті про це забувають. І це після того, як в січні 2010 року новою редакцією статті 85 Кодексу про адміністративні правопорушення був введений штраф за не заповнення контрольних документів, від 102 гривень і вище!

Але це проблеми мисливців, інтерес мисливської галузі (в області статистики) в тому, щоб можна було прочитати графу 2 «місце полювання (господарство, район)» і графу 4 «добув», тобто - встановити кількість добутої дичини в угіддях певного користувача. Щоб зрозуміти нездійсненність цієї затії, слід бути присутнім при обміні контрольних карток в обласному управлінні, і зазирнути в них. Ви, шановні читачі, не змогли б розібрати і третьою частини назв мисливських господарств, тим більше їх приналежності. Я вже не кажу про плутанину в самих назвах. Тільки на моїй пам'яті крутиться два Богуславських мисливських господарств, Семеновських, Вище-Дубечанських та інших. Наші фахівці з Держкомлісгоспу, вводячи в 1997 році в обіг контрольні картки, придумали облікові номери кожному мисливцю (номер посвідчення мисливця) і не здогадалися запровадити коди для мисливських

господарств. Наприклад, замість запису в контрольній картці: «Богуславське МРГ Київського МРВО УТМР» можна було б зробити запис: «КІ 014» - всього то. І такий запис, абсолютно вільно читав би не тільки фахівець, а й комп'ютер і навіть примітивна лічильно-сортувальна машина. Як простому мисливцю запам'ятати кодування господарств, запитаєте ви? Та не треба її взагалі запам'ятовувати, на кожній відстрільній картці або ліцензії, поруч з назвою господарства повинен стояти його код. А якщо він перфорований, за прикладом паспорта, то такі відстрільні картки запросто могла б читати примітивна машина. Для чого? Про це трохи пізніше.

А чому тільки коди мисливських господарств? Спробуйте прочитати записи в контрольних документах щодо добутої дичини. І половину не прочитаєте. Чи не простіше замість назви звіра чи птаха писати його код, можна використовувати код зі звітності 2-тп (мисливство), який складається з трьох цифр. Подібний код також зміг би читати примітивний пристрій для зчитування. Скажете, це вже занадто складно для мисливця. Зауважимо: в Україні (згідно з кодами 2-тп (мисливство) добувається 7 видів копитних і 12 видів хутрових звірів, і всього-то 8 видів пернатої дичини. Ну що ж, якщо складно запам'ятати, немає ніякої проблеми вказати ці коди на зворотному боці відстрільних карток, поруч з нормами добування, слід лише уважно заповнювати контрольну картку.

Парадокс, сьогодні діє жорстка, адміністративно карана, вимога заповнювати, але не існує навіть рекомендацій, яким саме чином заповнювати контрольні та відстрільні картки. Який саме запис слід вважати правильним заповненням карток. А якщо пригадати, що найчастіше картки заповнюються о сьомій ранку, на коліні у єгеря, наспіх, щоб скоріше приступити до полювання, а ввечері, після маси вражень, тим більше не до записів.

Загалом, до тих пір, поки ми не навчимося виразно заповнювати контрольну картку, вчасно її міняти, а потім зчитувати інформацію з допомогою комп'ютера або пристрою, що зчитує, обласні управління нам цю інформацію для статистики не нададуть.

І, якщо ми заговорили про незадовільну якість записів в контрольних картках, слід зазначити і недосконалість самої контрольної картки - її розмір і графі, як і не досконалість посвідчення мисливця. Думаю, кожен мисливець помітив, наскільки посвідчення мисливця і контрольна картка не стикаються (в сенсі зручності розміщення в портмоне) з іншими мисливськими документами - вони майже в два рази більше. Я переконаний, що будь-які мисливські документи повинні бути бездоганні (в плані наявності та розміщення інформації) і зручні у користуванні, як для мисливців, так і для перевіряючих. Промоклі від води або поту дозволи на зброю, відстрільні картки з 20 печатками і завбільшки з половину аркуша А4 - це окреме питання, я ж акцентую увагу на удосконаленні документів, що стосуються обліку добутої дичини. Сьогодні стало очевидним, якщо ми хочемо перетворити контрольну картку в дійсно контрольну-обліковий документ, придатний для ведення статистики, слід доопрацювати і сам документ і положення про його ведення.

І так, щорічні контрольні картки до посвідчення мисливця, в силу ряду перерахованих причин сьогодні не є прийнятним джерелом інформації для визначення обсягів добутої в Україні дичини. Так звідки ж береться щорічна статистика по добуванню?..

Мабуть, тільки ліцензії на добування диких тварин сьогодні допустимо вважати більш-менш надійним обліковим документом. І тільки в силу того, що повернення їх в державні контрольні органи суворо регламентується і контролюється. Звичайно, не беручи до уваги той факт, що сьогодні в деяких наших господарствах по одній ліцензії добувається дві, а то і більше, диких тварини. Але, ми з вами домовилися, статистику незаконного добування в даній статті не зачіпати.

Найбільш масовий дозвільний документ, за яким сьогодні добувається перната дичина і кілька видів хутрових звірів - це відстрільні картки. В їх обороті притаманні всі ті ж проблеми, що і з контрольними картками, але ще більше в жалюгідному стані. Сьогодні в Україні ніхто толком не може відповісти, скільки їх друкується, а як вони збираються у мисливців після використання - і говорити не доводиться. В середньому по країні, навіть половина відстрільних карток не повертається до користувачів угідь, що їх видавали, особливо сезонки. Окремий «ексклюзив» складають сезонні відстрільні картки на цілі мисливські об'єднання (так звані МРВО) - відразу на кілька господарств. У цих відстрілочних «індулігенціях» на зворотному боці присутні графи: «дата полювання» і «що добуто», а ось в якому з десяти або навіть двадцяти мисливських господарств, що входять в об'єднання, добутий той самий крижень - не відомо! До слова, на моїй пам'яті були ще й відстрільні картки на пернату дичину по всім господарствам УТМР - так звані «республіканські відстрілки».

Так про які обліки добутої дичини за відстрільними картками може йти мова? Виняток можуть становити приватні господарства і то, тільки з невеликим потоком мисливців, і тільки з полюванням за разовими відстрілками. Хоча є приклади, коли і в утмрівських господарствах налагоджений гідний облік добутої дичини. Але порядок з обліком в таких господарствах не буде ніякої значної погоди на тлі загального бардаку з відстрілками в галузі.

Але, звідки щорічно з'являються статистичні дані з добування пернатої дичини і хутрових звірів? Зі звітів користувачів угіддями, так званих 2-тп (мисливство), відповідь обізнана людина. А в 2-тп (мисливство) звідки з'являються цифри? З журналів обліку добутої дичини, які нібито ведуться в кожному господарстві, парирує відповіддю опонент. Ну а в журналах, звідки беруться цифри, якщо ні контрольні, ні відстрільні картки до директора господарства в повному обсязі не потрапляють? А ось в цьому місці, вам, шановні читачі, слід здогадуватися самим. Чого варта така статистика?

І, звичайно ж, жоден більш-менш грамотний директор господарства не покаже по своїм липовим цифрам перестріл зайця або крижня в його господарстві. І жоден самий грамотний перевіряючий господарство спец не зможе виявити і довести той перестріл, тому як, а ні контрольні, а ні відстрільні картки посприяти в цьому не можуть із зазначених вище причин. Ось і пишуть директора господарств в 2-тп (мисливство) в графах з добування пернатої дичини і хутрових звірів (крім ліцензійних) чого душа забажає так, щоб виглядало «як треба». Звичайно, існують у нас і господарства, які ведуть облік добування сумлінно і правильно, і таких господарств багато. Але їх правильні цифри в сумі з перекрученими по іншим господарствам, дають в цілому по країні викривлену статистику, ту саму, на яку ми так хвацько посилаємося в нашій роботі, суперечках і планах.

«Контрольна картка обліку дичини чи профанація публічного управління», Проців О.Р.

Опубліковано в №3, 2019, Всеукраїнської газети «Полювання та риболовля»

Мисливство, як галузь суспільного виробництва, і його похідна-полювання регулюються суспільною інституцією, яку всі ми творимо, і як свідомі громадяни несемо відповідальність за її функціонування. Наш головний закон – Конституція, визначає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Тому логічно, що державна політика повинна будуватись на функціональності, ефективності, логічності, а послуги держави повинні бути по можливості максимально доступними.

Лише для того, щоб у правовій площині провести полювання, на мисливця чекають вісім державних послуг, а саме: посвідчення мисливця та його дублікат, контрольна картка обліку добутої дичини та порушень правил полювання та її дублікат, паспорт на собак мисливських порід, інших ловчих звірів, дозвіл на право добування шкідливих тварин у немисливський сезон, дозвіл для селекційних та вибірково діагностичних відстрілів мисливських тварин для ветеринарно-санітарної експертизи, дозволи на право добування мисливських тварин для наукових цілей, їх переселення та збирання пташиних яєць на об'єктах природо-заповідного фонду.

Колеги, які побували у країнах Європейського Союзу, із неприхованим здивуванням розказують, як на бензозаправках чи у супермаркеті можна придбати документи на право полювання. Ще простіше членам мисливських товариств, які на руки отримують документи на право добування на цілий сезон. Взаємовідносини європейських мисливців побудовані на взаємодовірі та на взаємоперевірці. На скільки люди вміють там довіряти, на стільки вони є нетерпимими до порушень.

Проблеми українських мисливців добре розуміють політики, які навчилися улесливо обіцяти те, що люди хочуть почути, але справа на цьому й закінчується. В цей час минає каденція депутатів Верховної Ради України. Після перемоги Революції Гідності з'явилась надія, що може й не в супермаркеті чи на бензозаправці будемо купувати відстрілочні чи ліцензії, але хоча б держава повернеться лицем до людей та скасує надання послуг мисливцям, від яких неможливо відмовитись. У 2014 році була укладена Коаліційна угода, яка передбачала зменшення кількості дозвільних документів протягом першого півріччя 2015 року. Галузі мисливського господарства з цим не повезло, так як жодної адміністративної послуги не скасовано. Лише на шпальтах журналу «Полювання та риболовля» я ще за часів, як тепер говорять, «злочинної влади» тричі піднімалось це питання («Адміністративні послуги у мисливстві» – 2012. – №12(134) грудень. – С. 3., «Адміністративна реформа та видача документів на право полювання» – 2013. – № 4 (138) квітень. – С. 2. «Навіщо зайцеві стоп-сигнал, а мисливцеві-контрольна картка?» – 2012. – № 9 (131) липень. – С. 2.) Зверталась увага, що практично жодного значення для ефективності ведення мисливського господарства адміністративна послуга держави з видачі контрольної картки... немає. Не було жодного заперечення від опонентів. У всіх демократичних країнах Європи публікації журналістів у засобах масової інформації мають вплив на розвиток суспільних відносин, а особливо коли це стосується центральних засобів масової інформації яким є часопис «Полювання та риболовля». Більше того, журналісти через свій вплив на суспільний розвиток отримали визначення «четвертої гілки влади». На жаль у рейтингу демократій в 2018 році Україну віднесли до «гібридного режиму».

Тож з метою вплинути на ситуацію свої тези, попередньо опубліковані у часописі «Полювання та риболовля», я направив у зверненнях до політичного державного органу, який формує політику у галузі мисливського господарства, з аргументованими пропозиціями щодо

підготовки зміни до чинного законодавства, яке давало б змогу мисливцям проводити полювання без архаїчної контрольної картки обліку добутої дичини. Головним моїм аргументом є те, що вже протягом 20 років – від коли існує положення законодавства щодо впровадження контрольної картки обліку добутої дичини, реального обліку дичини не існує. Причиною є банальна відсутність загальнонаціональної бази даних мисливців, і вносити кількість добутої дичини просто немає куди. На жаль, Мінагрополітики, яке власне формує політику у галузі мисливства і мало б в першу чергу бути зацікавлене і дослуховуватись до аргументів, щоб на більш якісному рівні внормувати суспільні взаємовідносини, не захотіло розглянути моє звернення та відправило його листом від 10.01.2019 р. № 37-13-16/330 на розгляд до Держлісагентства. Саме воно відповідно до чинного законодавства реалізовує політику у галузі мисливського господарства. Держлісагентство не стало заперечувати актуальність проблеми й у подальшому мені у листі від 29.12.2018 року не заперечило наведені мною аргументи, що: «Вхолосту витрачаються державні кошти на державних службовців, які «товчуть воду в ступі», а більш як 300 тисяч громадян-мисливців витрачають час на обмін контрольних карток». Воно визнає, що є великі питання щодо ефективного функціонування загальної комп'ютерної програми, так як вдосконалювати її потрібно поетапно: для цього потрібен певний час та необхідно дотримуватись принципів законності при використанні бюджетних коштів та дотримуватись чинного законодавства, яке регламентує діяльність Держлісагентства та його територіальних органів.

Держлісагентство, розуміючи, що при наданні адміністративних послуг в частині отримання посвідчення мисливця та контрольної картки є проблеми з тим, що їх можна отримати за місцем проживання, до Мінагрополітики подало проект наказу «Про внесення змін до наказу Міністерства аграрної політики та продовольства України від 1 жовтня 2014 року № 383», в якому передбачено надання адміністративних послуг Держлісагентством та його територіальними органами громадянам України незалежно від їх їхнього місця реєстрації. Також відповідно до національної програми інформатизації Держлісагентство видало наказ «Про затвердження плану заходів з розвитку ІТ – інфраструктури Державного агентства лісових ресурсів України на 2019 рік», який лише передбачає створення загальної бази даних «Мисливець». Але і це лише у планах, так як база даних «Мисливець» буде створена після погодження планів з Мінагрополітики та із зацікавленими органами виконавчої влади та проведення їх державної реєстрації в Міністерстві юстиції України. Більше того, навіть, якщо й цей план буде затверджений, то термін виконання створення і впровадження бази даних «Мисливець» планується лише на четвертий квартал 2019 року. Іншими словами, якщо вже двадцять років не було бази даних, то й не буде її і в цьому році. То ж цього року записи мисливців у контрольних картках обліку добутої дичини взагалі не будуть обліковуватись. Десятки працівників органів державної влади будуть рік вхолосту працювати, а 300 тис. мисливців витратити час та кошти на заміну нікому непотрібних карток.

Слід відмітити, що облік добутих ліцензійних видів тварин здійснюється достовірно хоча б з номінальних (те, що вказано у бланку ліцензії), а не реальних даних (які не заносяться до бланків ліцензій) так як в десятиденний термін після сезону полювання всі бланки ліцензій з голограмою та водяними знаками мають статус суворої звітності і разом із звітом про добуту дичину здаються в обласні управління лісового та мисливського господарства. Залишаються «необліковані» добуті пернаті та зайці, задля яких необхідні ці карточки.

Життя показує, якщо 20 років не обліковували пернату та хутрову дичину і мисливське господарство проіснувало, то цю практику можна продовжити з користю для всіх сторін. Більше того, хоча й від мисливців вимагається в місячний термін після сезону полювання хоча б здати контрольну картку, цю вимогу практично ніхто не виконує. Великі міграційні процеси, які проходять в Україні, відбуваються й на обміні карток. Так, постійно або тимчасово за кордоном працює біля 8 мільйонів українських громадян. На мій погляд, якщо 10-15 % від

виданих контрольних карток не повертають, то можна під великий сумнів поставити достовірність обліку добутої дичини. Реально ця цифра є набагато вищою. Мисливці виїжджають на декілька років, не міняючи документів, та й чого гріха таїти, залишається низькою мисливська культура: добута дичина залишається незаписаною. Більше того, на карточці немає місця, щоб чітко вказати назву мисливського господарства, а тому визначити його назву дуже важко.

Якщо на хвилину уявити, що реалізація вимог контрольної картки все ж відбудеться, то це може навіть дестабілізувати державне управління лісового господарства: доведеться кинути всі кадрові сили на облікування кожної добутої качки та зайця, внесених сумлінним мисливцем до картки. Якщо за один робочий день один працівник може лише виписати біля 100 контрольних карток, то скільки потрібно буде працівників у кожній області, щоб впоратись з занесенням добутої дичини до єдиної бази «Мисливець». За моїми підрахунками один працівник зможе вносити за день дані з 20-30 карток. Тож якщо вдасться запустити програму «Мисливець» наявними кадровим потенціалом відділів секторів мисливського господарства не вдасться. Потрібно буде збільшувати штат державних службовців, але вже точно будемо знати, де добута качка, а де заєць і, навіть, яким мисливцем і у який день.

Зважаючи на викладену аргументацію, через засоби масової інформації звертаюсь до Мінагрополітики з пропозицією внести до Верховної Ради України проект закону, який би відмінив дію контрольних карток обліку добутої дичини, як документу, необхідного при полюванні. Такі питання не можна передавати на розгляд органу, який реалізовує політику, і зовсім природно, що це не в його компетенції та інтересах, адже так потрібно показувати свою «напружену роботу» та її «безальтернативність». Ми у нашому житті навіть підсвідомо маніпулюємо для досягнення свої інтересів. Я також не виняток коли намагаюсь відстоювати власні інтереси, а особливо коли переконаю головного редактора журналу «Полювання та риболовля», що моя стаття є найактуальнішою та найкращою. Відомо, що система сама себе змінити не може. На неї потрібен зовнішній вплив, який відсіє правду від неправди. Давайте впливати задля загальносуспільного добра.